

trøst, antyde, at min Modstand mod den industrielle Kreditforening ikke saa meget rejste sig fra rent saglige Grunde som fra agrariske Tendenser og et indgroet Had til Industrien. Jeg ved saa godt, at en Indsigelse fra egen Side nytter saare lidt. Jeg har derfor troet, at det var rigtigt at minde om, at allerede, for mange, mange Aar tilbage, da et Lovforslag om en offentlig industriell Kreditforening første Gang kom fra det andet Ting op til os, mødte det en saa godt som enstemmig Modstand fra den Side, som jeg gør mig en Væge af at tilhøre. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at nævne et Par ret fremragende bortkaldte ærede Kolleger, der særlig traadte op i den Henseende, nemlig Justitiarius Schlegel og Statsraad Petersen fra Odense. Mærkeligt nok og næsten som en Stævnens Ironi have begge disse to Mænds Efterfølgere, de, der nu beklæde deres Pladser, drabeligt og heldigt kæmpet for dette Lovforslags Gennemførelse. Men nu vil sikkert ingen kunne paastaa, at hine to bortkaldte ærede Kolleger vare oplydte enten af Had til Industrien eller af Agrartendenser. Jeg kunde nævne flere Navne af ærede bortkaldte Kolleger, der vare lige saa stærke Modstandere af den industrielle Kreditforening som dem, jeg har nævnt, alle gode Byrepræsentanter, Medbestyrere af flere Kreditanstalter, altsaa særlig saaghydige. Jeg ved derfor ikke, hvorfor min Modstand mod denne industrielle Kreditforening skal undelægges Grunde, der ikke staa i nøieste Forbindelse med saglige Hensyn. Maaft er det, fordi jeg tilfældigvis — det nægtes ikke — staa Landbruget nærmest. Men jeg tror dog at turde sige, at jeg Gang efter Gang har fremstillet mine saglige Hovedgrunde, hvorfor jeg ikke kunde være med til Drettelsen af denne industrielle Kreditforening. For det første vilde en saadan Forening efter min ringe Formening savne den første og uundværligste Eksistensbetingelse for en Kreditforening, nemlig den, at dens Pantar hvede tilstrækkelig Sikkerhed for de hvede Vaan; for det andet har jeg nævnt, at Tiden var ubetimelig til nu at danne en Forening, der, hvis den fik stor Tilgang, end yderligere vilde vanskeliggøre den Lødsreform, der forlanges fra saa mange Sider, og som allerede i og for sig er vanskelig nok at saa gennemført. Jeg skal ligeledes ikke her trætte ærede Medlemmer med en Bevisførelse for disse mine Hovedgrundes Rigtighed. Disse Grunde har jeg allerede tilstrækkeligt og ofte nok, dels mundtlig og dels skriftlig, søgt at præcisere, og jeg kan derfor indskrænke mig til at henvisse til mine

Udtalelser i Udvalgsbetænkningen for 1893 og i den nu sidst afgivne Betænkning.

Der er derimod et Par andre og ret vigtige Punkter, som jeg gerne vil tillade mig at dvæle ved i dette Øjeblik. Jeg beklager i saa Henseende ret meget, at den højtærede Indenrigsminister er nødsaget til at være fraværende. (Stemmer: Han er til Stede). Det er Punkter, som ere grumme lidt berørte under Forhandlingen denne Gang her i Salen. Jeg agter nemlig ikke at opholde mig ved de Punkter, der have været stærkt fremdragne, og hvortil der har været stillet Vædringsforslag, saadanne Punkter som f. Eks. Bestemmelserne i § 1, Litra a. og b. De ere tilstrækkelig afhandlede. Der er derimod andre Punkter, der ikke ere dragne frem, hvorom jeg tror — men det er selvfølgelig kun min ringe Opfattelse — at de mere ere Skin end Virkelighed, mere nærmende sig til at vildlede end vejlede, og i saa Henseende vilde jeg meget gerne tillade mig at udbede mig den højtærede Indenrigsministers velvillige Opmærksomhed. Det er jo nemlig saa, at jeg ikke saa ganske sjælden under Forhandlingerne her i Tinget har opholdt mig ved den manglende Pantestikkerhed, som denne Forening yder, og man har da saa godt som ufravigelig mødt mig med den Bemærkning, at Pantestikkerheden ganske vist var noget præker — det skulde man ikke nægte — men at denne Forening til Gengæld yder Sikkerheder som ingen anden. For det første var der her en ualmindelig hurtig Amortisation, deruæst en lige saa ualmindelig stærk Reserveresond, og endelig — hvad der ikke gives i nogen anden Kreditforening — en Garantifond, der straks fra første Færd gav en Sikkerhed for Vaanene som intet andet Sted, nemlig indtil 10 pCt. af Obligationsgælden. Her vilde jeg ønske, at man saa lidt nærmere paa disse tre Poster. Hvad nu først Garantifonden angaar, der omhandles i § 2, vil den jo kun komme til Stede under visse særlige Omstændigheder. Jeg vil nu gaa ud fra, at den virkelig vil komme til Stede. Jeg har Grund til at tro det, efter den højtærede Indenrigsministers Udtalelser og jeg vil gerne regne dermed. Hvad nu den hurtige Amortisation angaar, er det saa, at den ikke efter Lovforslaget kan foregaa, før Reserveresonden har opnaaet en Størrelse af 10 pCt. eller derover. Det er nu en given Sag, at man i alt Fald ikke i Almindelighed kan paa en Gang saa baade i Høje og i Sæl. Naar jeg standser Amortisationen for at opsamle en Reserveresond, saa faar jeg ingen hurtig Amortisation. Men lad os nu se, hvorledes det forholder sig med den stærke Re-